

an fényes ered-
vult a gyermek
tározott kíván-
nak rá — hogy
hamisítatlanul
fogalmazásban
óla szó. Ha lesz
tesztő magának
aláskép szives-
elc. — Dorina
s meghívással!
k. A csodálatos
k semmi tudó-
né az érdekes
r üdvözet. —
küldéssel, hogy
Íszen aki itt
érheti a szer-
mi dísz vagy
élén látod a
tés, a szabatos
m föltételnek
esetben gyor-
ld, mert kut-

)
magyar író
ló Sarolta I
ét a K. L.
arab előadá-
előadásban:
usztig Ödön,

dára: Veisz

adakozott:
dig kimuta-
frt 5 kr.

egyes ada-
bácsi.

e egy nagy
mely most.
tele. A mely
kimutatás-
való bekül-
zt a »Nem-
titónek, át
F. b

eum-épület.
társulat.

MAJMON. (Lásd a 294. lapon.)

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

MÁSNAP reggeli után előállt a nevelő, csakhogy most már nem sétálni küldte a gyermekeket.

— Tegnap egész nap vigadtatok, ideje dologhoz látni.

— Az igaz, én már majd egy hete nem tanultam semmit, szólt Andor jókedvűen.

— Te és Aladár épen egy osztály tárgyait tanuljátok, tehát együtt fogjuk végezni a leczkét. Segíthettek is egymásnak, a ki mit jobban tud.

Aladár olyan savanyu arcot csinált, mintha vadalmába harapott volna; a tanulás nem volt az ő kedvencz foglalkozása, de most még kevésbé, mikor attól kelle félnie, hogy Andor előtt mihamar el kell árulnia, hogy bizony sokból nem tud annyit, a mennyit tudnia kellene. Persze, Andor majd nevetni fogja, elmondja Zsuzsikának s ez majd bosszantani fogja ezzel.

De ebben Aladár csalódott. Andor épen nem nevetett, mikor látta, hogy Aladár megakadt valamiben, hanem ilyen formán szólt:

— Magam is meg voltam azzal akadva, sokat törtem rajta a fejemet. Várj csak, majd segíték, megmagyarázom, hogy tanultam én meg legkönnyebben.

Jószívűen, kérdés nélkül mondta ezt, de Aladár el volt tökéelve, hogy még azt is visszautasítja, a miért köszönetet kellene mondania. Aztán meg hiúságát is sértette, hogy Andor őt oktatni akarja,

mintha bizony már valami tudós professzor volna.

— Van nekem annyi eszem, mint neki, gondolta Aladár mérgelődve. Mit akar engem tanitgatni? Kálmán soha sem bosszant effélével, mert ő igazi jó barátom.

És ezért Aladár daczosan felelte mindig Andor szives ajánlatára:

— Nincs szükségem a segítségedre, elvégzem én magam is.

— A mint akarod.

Már az első leczkénél is kitűnt és azután még inkább, hogy bizony nagy a különbség a két fiu közt a tanulásban, mert Andor kedvvel végezte dolgát és mikor tanult, minden figyelmét rá fordította és így természetesen gyorsan és jól készült el leczkéivel. Aladár pedig a helyett, hogy igyekezett volna vele versenyezni, mérgelődött és mikor titokban elosont kedves Kálmán pajtásához, elpanaszolta neki, hogy az az Andor egy kiállhatatlan ficzkó, a ki minden leczkénél hetvenkedik a maga tudományával, mintha bizony kanállal ette volna a bölcseséget. Kálmán pedig folyvást bujtogatta a boszus Aladárt.

— Mondtam én azt előre, hogy olyan lesz; sajnálalak is, hogy együtt kell lenned vele. No de azért ne törődjél vele sokat, mi ketten annál jobban elmulatunk. Ugye bizony, én soha sem bosszantottalak effélével?

Már ez csakugyan igaz is volt, mert Kálmán senkit sem bosszanthatott nagy tudományával, mivelhogy nem volt neki épen semmi tudománya, csak garázda csi-nyekhez értett nagyon jól és ahhoz, hogy

Aladárt roszra csábítsa. És aztán minden beszélgetésökben megegyeztek abban, hogy az az Andor egy nagyon gonosz, gyűlölni való fiu.

Hanem a többiek a házban épen nem így vélekedtek. Alig mult pár nap, már mindenki megszerette Andort, a mamától kezdve egészen az öreg kocsisig, mert mindenkivel vidáman, nyájasan beszélt, szives készséggel tett meg holmi apró szolgálatot s játékaiban is mindig illedelmes volt; meggondolta, mit tesz s nem történt vele soha, a mi sok gyermekkel esik meg, hogy a nagy vigan kezdett játékot sirással és duzzogással végezze. Természetes, hogy mivel megszerették, meg is tettek a kedvére sokat s Aladár egyszerre csak azt vette észre, hogy Andort többnek tekintik a háznál, mint magát. Persze nem a mama, a ki mindig egyformán bánt gyermekeivel, hanem a többi házbeliék mind.

Leghivőbb barátságban azonban Zsuzsika élt Andorral; rövid idő alatt elváhatatlan pajtások lettek. A nyugtalan, szelburdi kis leány még nagy áldozatra is szánta rá magát. Mikor először hitta játszani Andort, ez így szólt:

— Én már mehetek, mert elkészültem a leczkémme. Te is készen vagy?

— Még nem egészen, de a többit majd megtanulom azután.

— Ohó, nem addig van az, Zsuzsika! Még azt mondhatná a néni, hogy miattam nem végezted el a dolgaidat. Addig nem megyünk, míg el nem készültél minden dolgoddal.

És Zsuzsikán megesezt az a csoda, hogy olyan rendes, pontos lett a tanulá-

ban, mintha nem is a régi eleven kis ördög lett volna. Iparkodott, hogy mire Andor elkészül, ő is kész legyen tanulásal, zongorával és egyéb munkával s a mama természetesen örömmel látta ezt. Mikor aztán mindketten készen voltak komoly dolgaikkal, annál vigabban siettek kedvencz helyökre, a maguk építette konyhócskába. Ezt keresték föl, mihelyt egy kis szabad idejük volt; készítettek a konyhóban kényelmes pamlagot s egy kis polczot is könyvnek, játékszernek, hogy ne kelljen mindig ki- és behurczolni ezeket. Eleinte hívták egy párszor Aladárt is.

— Jőjj a konyhócskába, szólt Andor. Ott majd olvasunk meséket.

— Vagy játszunk Robinzont, tevé hozzá Zsuzsika.

De Aladár megvetőleg vonogatta a vállát.

— Ugyan érdemes is olyan rongyos konyhába bujni!

— Jó az játéknak, felelt Andor. Aztán a szél- és eső ellen is megvéd. Jőjj no!

— Tudok én annál okosabb mulatságot is, szólt Aladár és ott hagyta őket.

Etelka is csak ritka vendég volt a konyhóban. Neki tetszett ugyan a konyhócska, de mert Aladárnak nem kellett, hát ő sem ment oda. Így aztán lassacskán két párt lett a gyermekekből: Andor és Zsuzsika volt az egyik, Aladár és Etelka a másik s a mama és a nevelő ur . . . is kénytelenek voltak ezt észrevenni.

— Nem jól van ez a dolog, szólt a mama a nevelőhöz. Ha a két fiu volna együtt és a két leány is külön, még inkább megjárna. Szeretem ugyan, hogy Zsuzsika

és Andor olyan jó barátságban élnek, de hát nem ez volt a célunk: azt akartuk, hogy Aladárnak Andor legyen barátja és játszótársa.

— Eddig nem igen értük el ezt a célt, felelt a nevelő. Sőt úgy látom, hogy nemcsak nem jó barátok, hanem Aladár épenséggel nem szereti Andort.

...UGYAN MIT NEM TŰRNÉL? (Lásd a 294. lapon.)

— Majd megszereti. Még nem ismerik jól egymást, de Andor olyan kedves fiú, hogy Aladár okvetlenül meg fogja szeretni. Csak hagyjuk őket magukra.

Sejtelve sem volt a mamának, sem

a nevelőnek, hogy nem elég, ha a fiukat magukra hagyják, hadd barátkozzanak meg; nem gondolták, hogy van valaki, a ki napról napra hintegeti a konkolyt; nem tudták, hogy Aladár mindennap együtt

ük el ezt a látom, hogy nem Aladár t.

van Kálmánnal. Hiszen újra is keményen megtiltották neki, hogy azzal a vásott ficzkóval szoba álljon.

Nem is tudta ezt senki, csak Zsuzsika. Máskor, amit Zsuzsika tudott, azt pár perc alatt az egész ház tudta, mert a csacska kis leány meg nem állhatta, hogy ki ne fecsegenjén mindent; de ezt az egyet nem mondta meg senkinek, még Andornak sem. Erre pedig volt oka.

Egy napon, a mint dolgai végeztével a konyhócskába ment, nem találta ott Andort, pedig már a házbau is hiába kereste. Nem is találhatta sehhol, mert Andor a nevelő szobájában egy nagy szótárban buvárkodott, hogy latin feladványát jól elvégezhesse; ott pedig Zsuzsika nem kereste.

— Bizonyosan kiment a mezőre, gondolá.

Kiment ő is és kereste sokáig mindenfelé, de ott is hiába. Már vissza akart térni, mikor egyszerre egy kis kutyácska futott hízelve feléje.

— Ez az Aladár kis kutyája! Akkor

Aladár is közel lesz, talán éppen Andorral sétálnak itt valahol.

Nem sokára meg is pillantott megszébb a bokrok közt két fiut s bizonyosnak hitte, hogy Andor az egyik. Oda szaladt tehát, de a mint közelebb ért, látta, hogy Aladár ott van ugyan, de nem Andorral, hanem Kálmánnal.

— Ejnye, ez már nem szép, gondolá. A mama milyen szigoruan megtiltotta Aladárnak, hogy ezzel a gonosz Kálmánnal csak szoba is álljon!

Eleinte vissza akart fordulni, de aztán mást gondolt.

— Nem, azért is oda megyek és rájuk pirítok.

A puha gyepen zaj nélkül közeledhetett s a mint már egészen odaért, hallotta, hogy Kálmán éppen ezt mondja:

— Mondtam én azt sokszor, ugy-e? Én bizony, ha a te helyedben volnék, Aladár, nem türném, de nem ám!

Zsuzsika mindjárt kitalálta, hogy Kálmán valami rosra ingerli Aladárt; hirtelen előlépett tehát és kérdé:

— És ugyan mit nem türnél, ha Ala-

GÖZHAJÓN. (Lásd a 303. lapon.)

dár helyén volnál? (Lásd a képet a 292. lapon.)

A két fiu meglepetve nézett rá, Aladár fülig vörös lett, hogy így rajta kapta huga a tilosban. Hamarjában nem is tudta, mit mondjon vagy tegyen, mert elfutni már késő. De Kálmán sokkal vásottabb fiu volt, hogysen egy kis lánytól megijedjen, azért hetykén felelt szavaira:

— Legelőször is azt nem türném, hogy hugom kisasszony utánam leskelődjék. Volnék csak én Aladár, majd meg-tanítanálak!

E szavakra Aladár is nekibátorodott és fenyegető hangon mondá:

— Kálmánnak igaza van, mit jársz itt utánam, mi dolgod van velem? Azt tanácsolom, hogy takarodjál innen!

(Folytatása következik.)

MAJMOK.

(Képpel a czímlapon.)

MIKOR tavasz nyilta után kisétálunk az állatkertbe, szép fővárosunk e kedves sétahelyére, mindig a majomház előtt találunk legtöbb embert. Nemcsak gyermek, hanem öregebb ember is jól mulat a majomnépség vig ugrándo-zásain, bukfenczein és bohókás tréfáin, melyeket tágas ketreczében véghez visz. Nagy fa áll a ház magasságu ketrecz közepén, kötelek lógnak a tetőről, polczok vannak a falon, van tehát módjukban a majmoknak, hogy kedvökre kapaszkodjanak, hintálózzanak. De azért leginkább szeretnek a rácsozaton mászkálni föl s alá a nézők előtt, mert ott minduntalan kapnak holmi jó csemegét, vagy pedig pajkos csinyeket követnek el. Ha valaki

nagyon közel áll a rácsozathoz, egy-egy hamis majmocska nagy hirtelen kinyújtja karját a rácsozat közül és elkapja a báméskodó orráról a szemüveget, a nők kalapjáról a virágot vagy bármi egyebet, a mit megkaparithat. Aztán diadalmas sikongással gyorsan kapaszkodik föl a rácsozaton, hogy zsákmányát biztos helyre vigye. Forgatja, nézegeti, czibálja és addig nem igen nyugszik, míg el nem rontotta.

Ambár ilyen csinyeket szeretnek elkövetni, mégis mindenki szereti őket. Van is jó dolguk, mihelyt beállt a meleg idő és járnak a sétálók az állatkertbe. Majd mindenki visz nekik valami jó csemegét, gyümölcsöt, süteményt s a kis torkosok mindjárt nyujtogatják a kezöket, mihelyt valakinél efféle enni valót megpillantanak. Egyik-másik majmocska különösen kedvencze a látogatóknak és annyi jó csemegét kap, hogy végre válogatóssá lesz és többé el sem fogad akármilyen közönséges falatot, csak igazán jó csemegét. Ha nem ilyet kap, mérgesen vigyorg az emberre és odább ugrik.

Az ilyen állatkerti majomnak tehát aránylag jó dolga van, ámbár azt hiszem, hogy azért mégis inkább szeretne otthon lenni és szabadon élni a rengeteg erdő-ségben, hol atyafisága tanyáz. De már az olyan majommal bizonyosan nem cserélne, a melyiket vándor komédiások mindenféle mesterségekre tanítanak meg, aztán produkáltatják. A majom igen tanulékony és mindent szeret utánózni, tehát sokféle mulatságos tréfára lehet megtanítani. De bizony a szegény komédiás majomnak rendesen rossz dolga van. g azdája nem igen tartja jól csemegefélék

kel, pedig a majmocska segíti, hogy kenyerét megkeresse. Sajnálom is mindig az ilyen szegény állatkát és ha valahol utamba akad, adok neki valami izesebb morzsát, hogy jó napja legyen. Tudom, ti is megteszitek, ha véletlenül ilyen majmocskával találkoztok.

Még az állatkerti majmognál is jobb dolga van az olyannak, melyet egyik-másik tudós tart, hogy természetét, szokásait tanulmányozza. Ez nagyon érdekes foglalkozás, főképp néhány nagyobb fajta majomnál, melynek okossága sokszor valóban meglepő. Csakhogy nem mindegyik egyformán szelíd és jó indulatu.

A legokosabb és legszelidebb természetű nagyobb majmok közül való a simpánz. Ez különösen szereti az ember társaságát és utánozza az ember szokásait és miként az emberek, kiválasztja azokat, a kiket szeret. Egy ilyen simpánz, mikor déli honából Európába hozták, a hajón rövid idő alatt megbarátkozott a matrózok és utasok egy részével, de a többiekhez semmiképp sem akart közeledni. Mikor a hajósok ebédeltek és oda hívták a majmot, ez örvendező rikoltozással jött elő és azokat, a kiket szeretett, sorra ölelte, de a többieket elkerülte és soha sem tévedett; ha pedig valaki, a kit nem szeretett, feléje nyult vagy pedig akár csemegével kínálta is, megvetőleg prüszkölt s elfordult, mintha azt akarta volna tudatni, hogy ha ő valakit nem szeret, hát bizony nem mutat vonzódást, még ha csemegével kínálják is. A hajó kapitánya meg akarta kísértetni, vajjon a simpánz igazán az emberekhez ragaszkodik-e oly nagyon, nem feledkezik-e meg ezekről, ha

magához hasonló pajtásai lesznek. Volt a hajón még más két majom, ezekkel zárta tehát össze; de a simpánz oda sem nézett rokonainak, nem játszott velök, nem is eresztette magához közel azokat, hanem busan bámult ki a ketreczből. És mihelyt ismét kibocsátották, nagy örömmel szaladt azokhoz, a kiket azelőtt szeretett, nem feledkezett meg egyikről sem azok közül, akik jó barátai voltak.

Vad állapotban a majmok szintén szeretik a tréfát és vigságot. Rendszeresen nagyobb társaságban élnek és mikor jólaktak, pajkos játékkal töltik az időt, valóságos csinyeket is követnek el. Egy természettudós egyszer megfigyelte a majmok ilyen incselkedését. Sokáig játszottak, kergetőztek a fákon s végre úgy látszott, hogy bele fáradtak. Egyikök félrevonult egy sűrű lombos helyre és ott jóízűen szundikálni kezdett. De a többi hamis pajtások nem hagytak neki békét. Épen mint valami pajkos gyermekek, háta mögött lassan, óvatosan lappangva közelítették s mikor már eljutottak hozzá, hirtelen roppant bölgést és sivitást kezdtek. A szundikáló majom majd holtra ijedt, bizonyosan azt hitte, valami szörnyű veszedelem zudul a nyakába; de mielőtt egészen föleszmélt és körülnézhetett volna, a csintalanok már messzire elillantak és az álmából fölzavart majom csodálkozva törhette a fejét, hogy ugyan mi történt vele?

FAJOS

Fű, fa, virág: erdön mezőn kivirult,

A kertemben a szép rózsá kipirott.

Illatával, szemeivel köszönt felém,

Illataért, színeért köszöntöm én.

Az orgona-bolton fürtös virág reng,

A lombokban sok boldog madárka zeng;

Sárga eserebogár szintén fölébredt,

Zugásával ellöti a vidéket,

Vad Laczi, vagy Rontó Pali megfogja,

Szárnya hegye »édes« — úgy mond — s megszopja.

Vigan szongva szerte röpked a méhe,

Mezet szedni száll virágok helyébe.

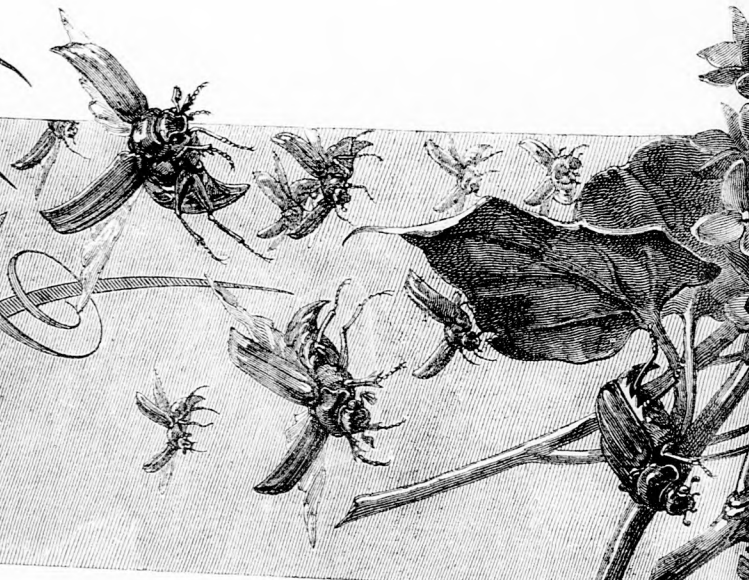
Sürgés-forgás, zengés-zúgás, mozgalom —

Nem esik már jól nekem a nyugalom.

Én bennem is ébredez a kikelet —

Utánozni fogom a kis méheket,

Én bennem is ébredez a kikelet —

A VARÁZS-HEGEDÜ.

— Mese. —

(Keppel a 301. lapon.)

HOL VOLT, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy ember, annak pedig három fia. És mikor a fiuk már nagyocskák lettek, az apjuk így szólt:

— Mindnyájan valami mesterséget fogtok tanulni és aki olyan híres, ügyes mester lesz, hogy még a király is megveszi a portékáját, annak hagyom a házat és mindenemet.

A legnagyobbik fiu kovácsmesterséget tanult, a másik meg takács lett. Mindketten igen jó mesterhez jutottak, nagyon szorgalmasan tanultak és így remélhették, hogy egyszer majd belőlük is híres mester válhatik. Hanem a legkisebbik, az semmikép sem akart valami mesterségre menni. Még kicsike volt, mikor egyszer egy hegedüt talált és mikor csak szerét tehetette, mindig ezen játszott. Addig-addig próbálgatta, míg kitanulta, hogy kell belőle hangot csinálni s ha valaki hallgatta, bizony elámult rajta. A mint a bokrok közt a madarak zengtek, utánok játszotta s a madarak elhallgattak, lesve a gyönyörű hangokat. Ha valahol közel multság volt, szívesen játszott órákig a vigadozóknak, kik alig tudták abbagyni a tánczot, míg a kis hegedüs muzsikált nekik. Hanem apja végre így szólt:

— Ez mind szép dolog, kedves fiam, de most már ideje, hogy valami okosabb mesterséget tanulj. Lásd, a testvéreid már derekasán haladnak, pár év múlva tisztas mesterek lesznek.

— Oh, kedves apám, én nem akarok egyéb lenni hegedüsnel, szólt a fiu. Nincs

nekem másban örömem, csak ha kedvemre hegedülhetek.

— Meghiszem azt, csakhogy e mellett éhen halhatnál, egész életedben sem lennél egyéb kóbor-muzsikusnál, testvéreid pedig idővel gazdag emberek lesznek.

— Nem akarok én gazdag ember lenni, csak örömet tudjak szerezni magamnak és másoknak.

— Már pedig mind hiába, én már elhatároztam, hogy szabó lesz belőled, találtam mestert is, a ki tanítani fog és holnap beállsz inasnak.

Ugy is lett, akár volt kedvére a kis hegedüsnek, akár nem. Ott tanulgatott tehát a szabóműhelyben, de biz' abban nem volt köszönet és a mester mihamar látta, hogy e fiuból soha sem lesz valamire való szabómester. Mindent fonákul csinált, a kabát ujját oda varrta a mellényhez, a nadrág szárát a kabáthoz, úgy hogy örökös baj és bosszuság volt vele. A mester utoljára is beleunt és elkergette.

Félve tért haza és elmondta apjának, mi történt. De apja rettentően megharagudott és visszakergette, mondván:

— Tüstént menj vissza, kérj bocsánatot a mestertől, s igérd meg szentül, hogy jövőre szorgalmas és figyelmes leszel. Ha pedig nem úgy tennél, akkor többé ne kerülj a szemem elé!

Ez már aztán bajos állapot volt s a kis hegedüs elbusult.

— A mesterhez hiába megyek, nem fogad többé vissza, gondolá. Inkább mindjárt neki indulok a világnak.

Fogta a hegedűjét és utnak indult a nagy világba. Nem volt a zsebében egy árva fillér sem, de azért nem esett kétség-

be, bizott abban, hogy hegedűjével megkeresi kenyerét. Ha faluba ért, játszogatott az ablakok alatt, vagy a hol valami mulatság volt. Ezért kapott hol egy kis kenyeret, hol egy pár krajczárt és így valahogy csak eltengetődött. De már arra ritkán jutott pénze, hogy éjszakára szállásért fizethessen; hanem ezen nem is busult. Épen meleg nyári idő volt, talált puha ágyat a mező pázsitján és ha épen éhes volt, eljátszott egy vig nótát és viggan ballagott odább.

Igy mult sok idő, mialatt ő egyik országból a másikba vándorolt és végre egészen a tenger partjáiig jutott. Itt rá-sötétedett az est s mert épen egy barlang közelébe járt, oda ment be és lefeküdt aludni.

Még alig virradt, mikor már fölébredt és fölkapva hegedűjét, vig nótával igyekezett pótolni a reggelit. De alig játszott egy kis ideig, a barlang mélyéből megszólalt valaki:

— Micsoda varázs-zene ez? Fiu, hol szerezted ezt a bűvös hegedűt?

Egy hosszú, ősz szakállu, töpörödött emberke lépett elő s a fiatal muzsikus eleinte szörnyen megijedt a váratlan találkozásán; de mikor látta, hogy az öreg emberke nyájasan tekint rá, nekibátorodott s így felelt:

— Nem vettem én ezt a szerszámot, hanem még kicsi koromban találtam.

— Akkor szerencse fia vagy. Mert tudod-e, hogy ez varázshegedű?

— Azt biz én nem tudom, nem is igen vettem eddig észre, mert bizony akárhányszor majd éhen haltam mellette.

— Igen, mert nem tudod a fogását.

Megtanítalak rá, ha ígérsz nekem két dolgot.

— Szívesen, csak megtehessem.

— Megteheted. Először is, minden esztendőben egy fekete meg egy fehér bárányt fogsz nekem küldeni husvétra. És minden őszkor eljössz magad s addig játszol, míg el nem alszom. Nem kell félned, nem tart sokáig.

— Ezt megtehetem, de már a bárányokkal bajosabb lesz, mert nincs nekem a föld hátán még csak egy árva kis kutyám sem.

— Majd lesz, ha megismered a varázshegedű fogását. Ennek sem ember, sem állat, de épenséggel semmi sem állhat ellen.

— Az már szép volna, ha igaz volna! Ha csakugyan úgy lesz, hát szentül ígérem, hogy teljesitem kívánságait.

Az öreg erre oda ült az ifju mellé és kezdte tanítani, magyarázni a bűvös hangszer titkait. Az ifju hegedűs most már egészen másképp tudott rajta játszani.

— Próbáld csak meg, szólt az öreg. Nézd, a tenger háborog, mindenféle vízi szörnyetegek keringnek itt a part közelében. Kisértsd meg, van-e rajtok hatalmad.

Az ifju kiment, leszállt a tenger partjára és ott a viharban játszani kezdett. (Lásd a képet a 301. lapon.) Alig fogott hozzá, a bösz hullámok lassanként elsimultak, a sivitó szél lecsöndesült s mindenféle tengeri állat, vízi madár odagyúlt a bűvös zenész lábaihoz. Akármelyiket megfoghatta volna.

— Igaz, igaz, a mit az öreg mondott. Ezzel a varázshegedűvel valami jó tündér ajándékozott meg.

Fölment, megköszönte az öreg remete jóságát, újra fogadta, hogy megtartja ígéreteit, aztán utnak indult.

Ment, mendegélt, sokáig vándorolt és egyszer eljutott egy szép mezőre, melyen nagy juhnyáj legelt.

— Itt van bárány elég, ha szert tehetnék egy fehérre, meg egy feketére, mindjárt elvinném a jó öreg remetének, hadd lássa, hogy nem vagyok háládatlan.

Meg is szólította mindjárt a pásztort.

— Kedves barátom, adj nekem egy fehér meg egy fekete báránykát, elhuzok neked egy szép nótát.

— Igazán? felelt a pásztor gunyosan. Nem olyan olcsó portéka ám az, barátocskám.

— De nekem szükségem van rá. Várj csak, mindjárt huzok egy nótát, aztán mondd, adsz-e bárányt vagy sem.

Elővette a varázshegedüt és játszani kezdett. A pásztor ámulva hallgatta és csakhamar meg nem állbatta, hogy tánczra ne kerekedjék. Utána pedig a juhok, bárányok is mind fölkerelkedtek, még a juhászok is, mind nagy tánczra eredtek, ugráltak, forogtak, mintha mind a hányan részekek lettek volna. A nagy tánczban szanaszét kezdtek széledezni s a pásztor akár mint akarta volna, nem tudta abbahagyni a tánczot, hanem lihegve kiáltá:

— Jaj, elég lesz már, ne huzd tovább, inkább vigy el annyi bárányt, a mennyi csak kell.

A fiatal muzsikus abba hagyta a játékot, a pásztor kiválasztott számára egy fekete és egy fehér bárányt, aztán elváltak. A bárányokat vitte egyenesen a

tengerparti barlangba és átadta a remetének, a ki elégedetten mondá:

— Nagyon derék, látom, hogy nem csalódtam benned. Így már csakugyan jó kézbe került a varázshegedü.

Az ifju ismét elvándorolt s most egy nagy méneshez jutott. Eszébe jutott, mennyivel jobb volna szép paripán utazni, mint gyalog. Oda ment tehát a csikóshoz és így szólt:

— Kedves barátom, adj nekem egy lovat, elhuzok neked egy szép nótát.

— Igazán? És azt hiszed, hogy egy szép lóért elég egy hitvány nóta? Csak gyalogolj tovább, nem ilyen rongyos csavargók számára valók az én szép lovaim.

— Mégis elhuzom a nótát, aztán majd szólj, adsz-e lovat vagy sem?

Rákezdte és a csikós meg a lovak épen úgy jártak, mint a pásztor a juhokkal. A lovak szilaj kedvökben neki kezdtek indulni, hogy világgá szaladjanak s a csikós könyörgésre fogta a dolgot.

— Jaj, elég lesz már, inkább neked adom a legszebb csikómat.

Kiválasztott számára egy pompás paripát, a fiatal muzsikus ráült és vigan elvágatott.

— Így ni, most már van lovam, nem koptatom a lábamat a sok gyalogolásban. Most már szép ruha, meg egy kis pénz kellene, hogy ur legyek. Majd akad az is.

Estére egy nagy városba ért. A fogadóban, a melybe betért, egy öreg embert pillantott meg, a ki nagyon busan sóhajtozott. Az ifju egészen megsajnálta és kérdezte az öregtől, mi a baja, hátha lehetne segíteni rajta?

-- Hiába mondanám én azt el, kedves fiam, nem segíthetsz te azon!

— Ki tudja, hátha mégis? Mondja csak el!

Az öreg elmondta, hogy egy szivtelen gonosz uzorás fosztotta ki, koldus lett, pedig azelőtt gazdag ember volt.

— Oh, ha csak az a baj, akkor mindjárt segítünk. Hol lakik az a gonosz? Menjünk oda!

— Hiába megyünk ahhoz, fellett az öreg. A mit az egyszer kezébe kapott, soh sem adja többé vissza.

— Majd meglátjuk.

Elindultak és csakhamar eljutottak a fősvény uzorás házába. Mikor benyitottak, a vén fősvény épen aranyait számlálta. Az ifju odalépett hozzá és szép szóval intette, adja vissza a szegény öregnek, amit tőle igazságtalanul elvett.

— Mi közöd hozzá? förmedt rá a fősvény. Takarodjál előlem!

— Nem megyek, mig vissza nem adja e jó embernek a vagyonát. Azt tanácsolom, tegye meg, mert különben megtánczoltatom.

-- Micsoda? No már azt szeretném én látni!

— No ha szeretné látni, hát lássa.

Ezzel kapta a hegedűjét és rákezdett egy szédítő friss nótára. A vén fősvény fölugrott és akarta vagy sem, esze nélkül ugrálni, tánczolni kezdett, fölkapdosta az aranyakat és szórta széjjel, miközben kétségbe esetten jajgatott:

— Jaj, az én aranyaim, az én szép aranyaim!

De azért kénytelen volt tovább járni a veszett tánczot. Végre lihegve kiáltá:

— Elég, elég! Inkább megteszem, a mit kívánsz.

És visszaadta az öreg embernek a pénzét, úgy hogy ez megint gazdag ember lett. Hálás is volt érte és így szólt az ifjuhoz:

— Neked köszönhetem, tehát meg is osztom ve-

led. Végy belőle. Nekem elég a fele.

— Egy kis pénzre csakugyan szükségem volna, szólt az ifju.

Megosztottak s a hegedüs másnap lovára pattant és vigan ment odább. De előbb még szép ruhát, lószerszámot vett és most már akárki is valami vitéznek

...A VIHARBAN JÁTSZANI KEZDETT.

(Lásd a 299. lapon.)

nézhetne volna, ha kard helyett nem hegedü csüng az oldalán.

— Most már egyszer haza nézek a hazámba, gondolá. Meglátogatom apámat és testvércimet, hadd lássam, mi lett belőlük.

Eljutott hazájába és amint átment a határon, kérdezte az emberektől, mi az ujság itthon?

— Bizony semmi jó, felelék neki. Háboru tört ki, a szomszéd király nagy sereggel tört be és már a királyunk várát ostromolja. Nagyon rosszul állunk, bizony még fogságba kerül a királyunk.

— Ejnye, az már nagy csufság volna. Oda megyek én is, hátha vehetik valami hasznomat.

Nagy bajjal jutott be a várba, a hol a király egy kis sereggel védte magát a hatalmas ellenség ostromló hada ellen. Csakugyan nagyon rosszul állt itt a dolog, a király és kevés katonasága a sok hadakozástól már egészen ki volt merülve, nem is bíztak többé benne, hogy győzhetnek, hanem készen voltak rá, hogy másnap, ha az ellenség újra támad, mindnyájan vagy elesnek, vagy fogságba jutnak.

A király tehát nagyon szomorú volt, mikor a deli ifju hegedüs odalépett eléje és följánlotta szolgálatát.

— Kedves barátom, szólt a király busan, nem vehetem én most hasznodat. Nincs most sem időnk, sem kedvünk vig muzsikálásra.

— Csakhogy az én muzsikálásom nem olyan, mint a másé. Hátha én meg tudnám segíteni fölségedet, hogy legyőzze és elfogja azt a gőgös ellenséges királyt?

— Oktalan beszéd, fiam. Hiszen tizannyi a serege és az én katonáim már mind ki vannak fáradva, elcsüggedtek.

— Nem baj az, csak bizza rám a dolgot felséged és mikor az ellenség támad, legyenek készen a mi katonáink, hogy elfogják.

— Nem értem a beszédedet, szólt a király. De ha mégis úgy történnék, a mint mondod: akkor neked adom feleségül a leányomat és vele a fele királyságot, ha meghalok, rád hagyom a koronámat.

Könnyen ígérhette, mert úgy gondolkozott, hogy úgy is veszve van minden; ha ez az ifju megmenti, akkor méltó a nagy jutalomra.

Másnap reggel kint az ellenséges táborban nagy volt a mozgolódás, a várbeliek pedig aggódva látták, hogy az ellenség megindult újabb nagy támadásra. Láttá ezt a hegedüs is és nyugodtan kiment a várkapun és nem igen messzire egy bokor mögé rejtőzött. Mikor az ellenség közelre ért, a hegedüs játszani kezdett. Azonnal bomlani kezdtek az ellenséges sereg sorai, a katonák eldobálták fegyvereiket, a lovasok leugráltak a lóról, maga a királyuk is oda vegyült közéjük s eszök nélkül tánczoltak, ugráltak, mintha nem is a vár ostromára készültek volna. A várból pedig látta ezt a király, hirtelen előtört katonáival és az egész tánczoló sereget királyostul elfogta. Nem is bocsátotta el az ellenséges királyt, míg ez a maga feleországát oda nem adta váltságul.

— Emberül beváltottad a szavadat, szólt a király a hegedüshöz. Én is beváltom, a mit ígértem.

Elvitte kastélyába, aranyos ruhába öltöztette, aztán elvitte a csodaszép királykisasszonyhoz s elhatározták, hogy két hét múlva olyan lakodalmat csapnak, hogy hetedhét országra szóljon.

Hire futott ennek és eljutott a szerencsés hegedűs apjához és testvéreihez is. Ezek fölpakoltak mindenféle portékát és elmentek a király palotájába, hogy hátha ott a nagy ünnepekre vásárolnának valamit.

A hegedűs mindjárt ráismert apjára és testvéreire, de ezek nem ismertek rá és mélyen hajlongtak előtte, mint a király veje előtt. Ez pedig kérdezte az öreget, nincs-e több fia ennél a kettőnél?

— Volt még egy harmadik, szólt busan az öreg, de az megszökött a háztól, csavargó, világkerülő lett, eddig már bizonyosan nyomorultan el is vészett, mert nem akart egyebet csinálni, mint muzsikálni.

— Ha azt nem tette volna, most nem volna az övé a fél királyság! Mert én vagyok ám az elveszett fia, édes apám.

Volt persze nagy öröm és csodálkozás, az öreg és két fia is ott maradt aztán a palotában és valamennyien boldogan éltek sokáig és talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

TALÁLÓS MESÉK

a Szt. Irásból.

Született, nem él, de meg sem halt. Ki az?

(Létezés, mert többször volt.)

*

Egyszer született és kétszer halt meg.

Ki az?

(Létezés.)

GÖZHAJÓN.

(Képpel a 293. lapon.)

FÖDÉLZETEN nagy a szél,
S bár tiszta az ég
S szépen süt le rám a nap,
Hűvös még a lég.

A Rózsahegy tetején
Kertünk van nekünk,
Az orgonavirágból
Böven szedhetünk.

Szedtem is egy jó csomót,
Kosaram tele,
Az én beteg Klárimhoz
Szaladok vele.

Ha már nem lehet velünk
A Rózsahegyen —
Része virágaimból
Néki is legyen!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Veisz Olga. Kivánságodhoz képest jártam el. Ha az »Összesküölök« című elbeszélés hősei hibát nem követnének el: hol rejlenék a tanulság? Temesvár előtt e napokban mentem el, midőn a Keletre vitt utam. De ha még egyszer arra járok, kiszállok és meglátogatlak. Amely munka fordítás, az a »K. L.«-ban mindig külön meg van említve. — **Horváth Pista.** A szegény gyermekek kórházának rajzát június havában fogja közölni a »K. L.« — **Kohn Irma.** A hektograf mind egy forma, mert egy bécsi gyáros szállítja. Bátran rendelheted meg bármely papirkereskedésben. Az én szállítóm a Posner-féle m. kir. udvari papiros kereskedés. Ha te is hozzá fordulsz, jól fognak kiszolgálni. — **Daczó Andris.** Abban, amit Veisz Olgának üzenek, te is megtalárod a kért választ. — **Schwarz Jolán.** Mind a kettőt ismerem s barátainnak vallo. — **Prasszer Miczike.** Pénteken délelben szívesen látlak a szerkesztőségi irodában. — **Bittó Pista.** Elolvastam ezt is. Ha beválik, szívesen fogom közölni. — **Guttman Klemica.** A földványod szabotosságához szó sem fér. Jó az. De mikor már rég megjelent a »K. L.«-ban, s évek óta hetenkint legalább egyszer küldik be hozzám! Határozott örömemre szolgált azonban szép írásod. — **Schunda Irma.** A »Forgó bácsi

postájának» végében olvasható *dült betűs* üzenet mindazoknak szól, akiknek külön nem válaszolhatok. A küldeményedről tehát nem feledkeztem meg, valamint a hangversenyről sem. Csakhogy egy váratlan betegségi eset akadályozta meg az ígért megjelenést. De azért nagy örömmel olvastam annak sikerét s különösen a te ügyes játékdónak a híret. — **Goldberger Géza.** Nagyon könnyű portékák azok. Valami fogasabbal próbálkozzál meg. — **Bodó Sarolta.** A te kedves leveledben s annak szép írásában is kedvem tellett. — **Kanicz Izidor.** Az egyik meg fog jelenni. — **Euphrát H.** Nevedet nem írod ki egészen, a kelet helyét meg épen nem. A sok ezer név között a kiadóhivatal hogy akadjon már most rá a tiedre? A vigjátéokra nézve tán még e nyáron tehetek eleget a kívánságodnak. — **Kiss Margit és Árpád.** Első kérdésteekre a választ megtalálhatjátok ebben a rovatban, ha figyelmesen nézitek. A másokra nézve meg csak azzal kell válaszolnom, amivel már több hasonló kérdésre: Forgó bécsinak nincs nevenapja. De azért a meleg érdeklődésért fogadjátok szíves köszönetemet. — **Schranz Andor.** A leírás nagyon is tankönyvszerű, azaz kissé száraz. A rajz eredetije szép lehet. A rejtvény már jobban felel meg s azt közlöm is. — **Herczegh Ella és Lenke.** A mult számban bővebben emlékeztem meg az elhasznált levélbélyegek hasznáról és jelentőségéről, s te most azzal állsz elő, hogy mit tart felőle a »frizérné« s így nem tudod, melyiket higgyed. E kétségeden nem segíthetek. — **Weisz testvérek.** A színezés három nappal késleltetné meg a »K. L.« kiadását. — **Hönig József.** Azt a betűrejtvényt a »H. Mulattató«-ból vetted ki. — **Faragó Dezső.** Tigriskölyök ez idő szerint nincs az állatkertben. — **Spitzer Klára.** A »Kis Lap« szerkesztősége szintén az Athenaeumban van. — **Zsitvay Laura.** Jó kívánságodat olybá veszem, mintha igazán virággal kedveskedtél volna. A hála és ragaszkodás a léleknek szintén szép gyöngyvirágai, amelyeknek illata el nem mulik. — **Oláh János.** Azt kérdezed: Vörösmarty, Petőfi és Arany között melyik volt a legkülönb? Hasonló kérdést vetett föl valamikor egy német tudós is: Göthe vagy Schiller volt-e nagyobb költő? Amire egy paraszt ember azt mondta: »Ej, mit latolgassuk, méregessük egymáshoz a kettőt! Örvendjünk rajta, hogy ilyen két legényünk van!« Bizony én is csak azt tartom, amit ez az ép érzékű, jó ítéletű, egyszerű földmives: »Örvendjünk rajta, hogy ilyen három költővel áldotta meg a Gondviselés a mi nemzetünket!« — **Fünpl Teruska.** A te Feri öcséd sikertelen vadászatát mulatságosan irtad le. De én részemről mégis jobb' szeretem, hogy elszabadult a nyulacska. A másokról majd segítni fogok. — **Szekely Árpád.** Szorgalmad-

nak magad fogod legjobb hasznát venni. — **Hubert testvérek.** Mi a tartalma? — **Keserű Béla.** A rejtvényed jó. A legtöbbet olvasótársaid küldik. — **F. Moys Marianne.** A kis történetke ügyesen van elmondva, de magában véve nem bír elég érdeket költeni. De olyan kis lánytól, aki csak három év múlva lesz tízéves, figyelemre méltó munka. Gyógyulásodat örömmel veszem tudomásul és kívánom, hogy egészséged maradjon állandó. — *Több rendbeli közlemény (rejtvény, elbeszélés stb.), melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetők.*

Megfejtések és megfejtők a jövő számban.

Kis Értesítő.

Bármennyire igyekeztem a minap e rovatban megmagyarázni nektek a *kiadói és szerkesztői* hivatal közt való különbséget: sokakon közületek még sem fogott. Innen kellemetlen kérése, néha el is maradása a sürgetett válasznak.

Olvassátok el az ide vonatkozó »Kis Értesítő«-t és a szerint cselekedjétek.

Röviden ismételve: a *szerkesztőséget* illeti minden megfejtés, dolgozat, vers, kérdés, leírás, feladvány, könyvradomány. — A *kiadó hivatal* a felszólamlás és előfizetés.

Azt is szomorúan tapasztalom, hogy a levél külső alakjára nézve elmondott hibáztatásom is hasztalan fáradság volt néhányatoknál: nem egy rongyos szélű, tentapescéses, gondatlanul karmolt levelet kapok most is.

Akiket illet, vegyék a szívökre! F. b.

Jótekonyság.

Táncsics Mihály elaggott magyar író részére: Sonnenfeld Alice 1 frt 20 kr., Tóth Sárika és Turuntat Terka 1 frt, Weisz Olga 50 kr.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Weisz Olga 50 kr.

*

Ezen összegek ki vannak mutatva a »Nemzet« című politikai napilapban.

A *bölcsöde* javára ujabban adakoztak: Weisz Olga 50 kr., Werkner Rikárd és Artur 1 frt. — A már eddig kimutatott 289 frt 5 krral együtt 290 frt 55 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.